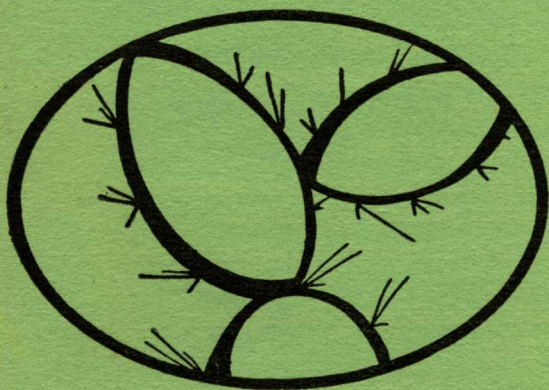

SUCCULENTA

NEDERLANDS-BELGISCHE VERENIGING
VAN LIEFHEBBERS VAN CACTUSSEN EN
ANDERE VETPLANTEN

1959

No. 5

Voorzitter : A. F. H. BUINING, Hamersveld (U).

Secretaresse : Mevrouw J. GRULLEMANS—VAN BERGHEM,
Hereweg 19, Lisse.

Penningmeester : G. D. DUURSMA, „Vijversburg”, Rijperkerk (Fr.).
Postrekening no. 833550.

Redacteur : H. VAN DER VELDE, Hofwijckstraat 17, Den Haag.

ALGEMENE LEDENVERGADERING TE ZAANDAM OP ZATERDAG 20 JUNI 1959

Ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van de vereniging SUCCULENTA zal deze dag een feestelijk karakter dragen.

In de morgenuren zal door de vereniging aan de leden van SUCCULENTA een boottocht worden aangeboden, georganiseerd door de afdeling Zaanstreek.

Zij, die deze tocht willen meemaken, worden verzocht om 10 uur aanwezig te zijn bij de Beatrix-brug in Zaandam.

Ongeveer 12.30 uur worden de leden uitgenodigd, eveneens door de vereniging, voor een GRATIS LUNCH in Café-Restaurant Van Marle, Rozengracht, hoek Jasykoffstraat, in de omgeving van de Dam te Zaandam.

Circa 14.30 uur zal in hetzelfde gebouw de ALGEMENE VERGADERING plaatsvinden.

AGENDA van de Algemene Vergadering :

1. Opening en toespraak van de voorzitter, de heer A. F. H. Buining.
2. Notulen der vorige vergadering.
3. Verslag der werkzaamheden over 1958.
4. Rekening en verantwoording van het financieel beheer over 1958 en van de inkomsten en uitgaven van het Clichéfonds.
5. Benoeming van vier periodiek aftredende hoofdbestuursleden. (zie Succulenta 1959, no. 4).
6. Begroting van het jaar 1959 (zie elders in dit nummer).
7. Vaststelling contributie 1960.
8. Benoeming commissie van twee leden voor het nazien der rekening en verantwoording over 1958.
9. Vaststelling plaats volgende Algemene Vergadering.
10. Ingekomen stukken en voorstellen.
11. Rondvraag.
12. Sluitting.

Toelichting punt 5 :

In de plaats van de heer D. R. Meesters te Arnhem (zie Succulenta 1959, no. 4) is door de afdeling Arnhem als hoofdbestuurslid voorgesteld de heer F. H. van de Berg, Heselbergherweg 12, Arnhem.

De afdelingen, de leden der afdelingen en de verspreid wonende leden, hebben het recht om voorstellen te doen voor de Algemene Vergadering. Deze voorstellen moeten worden ingediend **vóór 1 juni a.s.** bij het secretariaat, Hereweg 19, Lisse.

Stemgerechtigd zijn alleen de ter vergadering aanwezig zijnde ereleden, afgevaardigden, verspreid wonende leden en hoofdbestuursleden.

Iedere afdeling heeft het recht een afgevaardigde en plaatsvervangend afgevaardigde te benoemen. De namen der afgevaardigden worden gaarne ingewacht bij het secretariaat **vóór 1 juni a.s.**

Nederl.-Belgische Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

SUCCULENTA

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

Redacteur: H. van der Velde, Hofwijckstraat 17, Den Haag — Redactie-commissie; J. A. Janse, Bennebroek en mej. J. J. E. v. d. Thoon, Apeldoorn — Medewerkers: Dr. H. W. de Boer — Dr. B. K. Boom — A. F. H. Buining — E. T. Claeys — A. de Prins — A. J. A. Uitewaal e.a.

FRIEDRICH RITTER — Arica — Chili.

HORRIDOCACTUS ERIOSYZOIDES Ritter spec. nova

Glaucoviridis, hemisphaericus, deinde elongatus, 9–14 cm crassus, radice subrapacea; costis 13–17, 1–1,25 cm altis, tuberculatis; areolis 0,75–1 cm longis, $\frac{1}{3}$ – $\frac{1}{2}$ cm latis, 0,5–1 cm remotis, albis; aculeis pallide luridis, centralibus superne pullioribus, omnibus sursum curvatis, 10–15 marginalibus, 1,50–4 cm longis, 4–7 centralibus 2–5 cm longis; floribus 3,25 cm longis, pallide fuscis; fructibus rubris vel rubroviridibus; seminibus nigris, subtiliter tuberculatis et crasse costatis, hilo ventrali.

Plant: half kogelvormig, later langwerpig, circa 9–14 cm ϕ , blauwachtig grijs-groen; korte, soms ook langere, harde penwortel, met dikwijls iets vernauwde hals.

Ribben: circa 13–17, dikwijls gedraaid, stomp, bij de areolen verbreed en knobbelig, met een duidelijke kin onder de areolen, circa 1–1,25 cm hoog, dikwijls in de lengterichting naast elkaar gedrukt.

Areolen: 0,75–1 cm lang, $\frac{1}{3}$ – $\frac{1}{2}$ cm breed, 0,5–1 cm van elkaar verwijderd, witviltig.

Dorens: de randdorens meer lichtgrijs bruinachtig tot vrijwel grijs stroachtig geel, de middendorens onderaan van dezelfde kleur, naar boven donkerder, dikwijls meer grijszwart; de dorens behouden ook later hun typische kleur; alle dorens sterk gebogen, de randdorens zijwaarts en naar boven, in elkaar gevlochten, de randdorens circa 10–15 van 1,5–4 cm lengte, de middendorens circa 4–7 van 2–5 cm lengte.

Bloem: dicht bij de top, reukloos, 3,25 cm lang, opening 3 cm ϕ , trechter- tot klokvormig door de vorm van de bloembladen.

Vruchtbeginsel: 0,75 cm lang, grasgroen, met zeer kleine smalle geelachtige schubjes met witte vlokjes haren in de oksels.

Bloembuis: trechtersvormig, 1,2 cm lang, opening 1,1 cm ϕ , door de inplanting der bloembladen iets nauwer wordend, van binnen bleekgroen, buiten als het vruchtbeginsel, bijna geheel geschubd en in de oksels der bovenste schubjes bovendien witachtige, rechte, stekende, borstelige dorens.

Nectarruimte: onderaan honinggeel, bodem iets rose, boven bleekgroen, tubevormig, 3 mm lang, 4 mm wijd — waarvan echter 2,5 mm wegvallen door de 2 mm dikke stamper — gevuld met nectar, half gesloten door de tegen de stamper neigende onderste meeldraden.

Meeldraden: bleek groenachtig geel, de onderste 6 mm lang, de bovenste circa 1 cm lang, inplanting van boven de nectarruimte tot 4 mm onder de groep aan de basis van de bloembladen; helmknopjes citroengeel.

Stamper: 2 cm lang, onderaan wit, boven meer lakkleurig, met circa 11 naar boven toegespitste, vrijwel gladde, naar elkaar neigende, citroengele, 3–4 mm lange stempels.

Bloembladen: 1,4–1,5 cm lang, circa 5 mm breed, spatelvormig, aan de

HORRIDOCACTUS ERIOSYZOIDES

foto: Fr. Ritter

voet iets smaller, boven afgerond, getand, sterk zijdeachtig glanzend, licht bruinachtig geel met karmijnkleurige middenstreep, die onderaan breed is en boven niet tot het einde doorloopt; weinig overgangsbladen naar de schubjes van de bloembuis; de bloembladen zijn onderaan naar binnen gericht, maar naar boven wijd naar buiten omgebogen, waardoor de klokvorm ontstaat.

V r u c h t: 2 cm lang, 1,5 cm breed, roodachtig groen tot bijna rood, met vele witte vlokjes wol; laten los, met een rond gat in de bodem.

Z a a d: zwart, dof, circa 1,25 mm lang, 0,75 mm breed, 0,5 mm dik, zeer fijn korrelig met grove ribben, naar de rugzijde sterk gewelfd, de ovale witte navel zit onderaan de buikzijde.

V i n d p l a a t s: Huanta in Chili.

G r o e i p l a a t s: naar het noordwesten tot in het grensgebied der provincie Atacama.

Systeem: in vele opzichten nadert zij het geslacht *Eriosyce*, dat verbindingen heeft met het geslacht *Horridocactus*. Zij is het meest verwant met *Horridocactus transitens* spec. nov. (wordt gepubliceerd), die meer in noordelijke richting voorkomt. *Horridocactus eriosyzoides* wordt dikwijls verward met *Neochilenia kunzei*, hetgeen beslist fout is. (zie mijn publicatie over *Horridocactus kunzei* (Foerst.) Ritter die in Succulenta zal verschijnen).

De foto is genomen op de vindplaats, bij de "Hacienda Los Llanos de Huenta". Zij wordt door mij onder FR 484 gebracht.

Het type-exemplaar en een zaadmonster worden gedeponeerd in de „Städtische Sukkulentsammlung" te Zürich, Zwitserland.

Vertaling: A. F. H. BUINING.

J. C. VAN KEPPEL

Pachyphytum viride E. Walth.

In Cactus and Succulent Journal of America, Vol. VIII, 12, 210 beschreef E. WALTHER deze *Pachyphytum*, die door haar groene onberijpte bladeren sterk afwijkt van alle andere tot deze groep behorende *Pachyphytums*. Oorspronkelijk was deze plant ingevoerd uit Mexico door FERD. SCHMOLL, Cadereyta, Queretaro, echter zonder een nadere opgave van de vindplaats. Waarschijnlijk is deze soort dan ook afkomstig uit Midden-Mexico, de

PACHYPHYTUM VIRIDE E. Walth.

bakermat van de andere soorten. Deze plant behoort tot de *Eupachyphytums* vanwege de grote, aanliggende schut- en kelkbladeren, die duidelijk langer dan de bloemkroon zijn. *Pachyphytum viride* is waarschijnlijk het nauwst verwant met *Pachyphytum oviferum* en *brevifolium*, maar van beide soorten duidelijk te onderscheiden door de langere smallere, onberijpte bladeren.

Een opvallende bijzonderheid aan deze plant is, dat in het voorjaar, vooral bij zonnige droge kultuur, de bladeren fraai bronsrood verkleuren. In de zomer, als de planten in volle groei zijn, verdwijnt deze verkleuring helaas.

Wij ontvingen van deze plant enkele jaren geleden een bladstekje onder de naam *Pachyphytum longifolium*, wat echter een heel andere plant is, welke in groeiwijze en bladkleur sterk afwijkt van *Pachyphytum viride* — *viridis* betekent groen. Hoewel zij niet bepaald algemeen in de liefhebbers-

collecties voorkomt, is het mogelijk dat zij hier en daar onder deze foutieve naam gekweekt wordt.

De kultuur levert geen bijzondere moeilijkheden op en is bij de inleiding van dit geslacht voldoende beschreven. Door de vrij lange bladeren, die gemakkelijk afbreken, is het geen plant voor de massakultuur, maar voor liefhebbersverzamelingen toch wel zeer aanbevelenswaardig.

Volledigheidshalve nog een korte beschrijving van deze plant :

Stam, kort, meest niet spruitend, tot 3 cm in doorsnee 10 cm lang.

Bladeren 12–20 in een gedrongen rozet aan de top van de stam, geelachtig groen, wijd afstaand, enigszins omhoog gebogen aan de top. Half rolronde, vlak aan de bovenzijde, smaller aan de basis, min of meer stomp aan de top, 8–14 cm lang, 1,5–2,5 cm breed, 1–1,5 cm dik.

Bloemstengel, opstijgend meest enkelvoudig, bloemtros knikkend met \pm 15 klokvormige roodachtige, groen gerande bloemen, 12 mm lang, kelkbladeren 18 mm lang.

Type in Californian Ac. of Science, no. 242615 (E. WALTH. 1937).

BOEKBESPREKING

J. A. Janse, SUCCULENTEN — Cactussen en Vetplanten — met 93 afbeeldingen naar foto's van A. J. A. Uitewaal. — Uitgegeven door N.V. L. Stassen Jr., Hillegom.

Als deel I van een serie, die Orbis Florum — bloemenwereld — wordt genoemd, is verschenen een keurig verzorgd, goed gebonden boekje over de planten, die nu eenmaal de bijzondere belangstelling van onze lezers hebben.

In afwijking van de tot dusver over onze liefhebberij gepubliceerde boeken is dit werkje viertalig en wel Nederlands, Engels, Duits en Frans, waardoor bereikt zal worden, dat het niet alleen in Nederland zal worden gebruikt, doch ook in het buitenland in de handen zal komen van velen, die belangstellen in het kweken van cactussen en vetplanten.

Het boekje begint met een korte beschrijving van de soorten, waartoe onze succulenten behoren en een handleiding voor het kweken van deze planten in de omstandigheden, die wij hier als regel voor onze planten kunnen scheppen. Verder worden 93 afbeeldingen gegeven van planten, die in de collecties voorkomen, met vermelding van de streek, waar zij gevonden worden, terwijl voorts aangegeven wordt, welke soorten in de huiskamer gekweekt kunnen worden. Bij elke plant wordt de toelichting eveneens in vier talen gegeven.

Door de wijze van behandelen zal het boekje ook voor de beginnende liefhebber van grote betekenis zijn, terwijl de foto's zodanig zijn opgenomen, dat het mogelijk is aan de hand daarvan bepaalde planten te herkennen en dus op naam te brengen. De kleurenfoto's zijn goed geslaagd.

Hoewel wij er naar hebben gezocht, is het ons niet mogen gelukken een systeem in de volgorde van de afgebeelde planten te vinden, terwijl ons is opgevallen, dat in de index de namen, van persoonsnamen afgeleid, met hoofdletters zijn geschreven, iets dat in de laatste jaren door de meeste schrijvers wordt nagelaten.

Afgezien van enkele drukfouten, die zijn blijven staan, willen wij er op wijzen, dat op de bladzijden 51 en 81 als naam wordt gegeven Mamillaria in plaats van Mammillaria, terwijl op bladzijde 105 de *Espositoa lanata* in de kopregel wordt aangegeven als te behoren tot de Aizoaceae in plaats van tot de Cactaceae.

Wij geloven, dat de firma Stassen met het uitgeven van dit boekje een goed werk gedaan heeft voor onze liefhebberij, te meer omdat wij weten, dat de samensteller zowel als de fotograaf — er waren ook enige foto's van anderen opgenomen — personen zijn, die uit ervaring en met gezag over dit onderwerp kunnen schrijven. G. J. MOL.

Rebutia (II)

door W. GOEMAES

met medewerking van L. Mortelmans en F. De Wacker

Tot zover het artikel van A. V. Frič en K. Kreuzinger, dat in een vertaling van de heer R. H. Sieperda verscheen in 1936.

Dit is nog maar een klein deeltje van zijn ideeën, maar toch kan men reeds zien dat hij niet over ijs van één nacht ging.

Na een ernstige studie van de door Frič geïmporteerde plant schrijft hij in samenwerking met K. Kreuzinger in Succulenta 1936, april, pag. 51, o.m. het volgende :

De natuur vormt de planten op haar manier, naar eigen goeddunken. Wij mensen willen het waarom steeds trachten op te sporen, altijd willen wij, wat wij denken gevonden te hebben, in een systeem vastleggen. Een indeling zal steeds het eenvoudigst zijn, wanneer men slechts een enkel kenteken in aanmerking neemt, doch deze eenvoud zal tot onvolledigheid en ten slotte tot fouten leiden. Verdeelt men de cactussen in Noord- en Zuidamerikaanse soorten, dan komt men met deze aardrijkskundige aanwijzing niet ver. Een verdeling uitsluitend volgens de bloemkleur of de zaden, volgens de bloeitijd — dag- of nachtbloeiers — of alleen de bedooring kan nooit goed zijn, zo min als de kinderlijke indeling naar de habitus van de plant, in bol- of slangencactussen. Men moet steeds op een aantal eigenschappen gelijk letten daar deze vaak tegenstrijdige componenten tussen eigenschappen en kenmerken onder de zelfde noemer gebracht dienen te worden.

Om aan te tonen waartoe zijn studie op Rebutiagebied geleid heeft, volgt hieronder zijn indeling van wat hij 'Echinopsioideae' noemt, met de onderverdelingen Rebutiae, Lobivioideae en Echinopsidae.

ECHINOPSIOIDEAE — A. V. Frič 1935.

De namen in de tweede kolom zijn die, zoals wij ze thans kennen.

A. Dagbloeiers.

1. REBUTIAE :

a) Rebutia	=	Rebutia
b) Echinorebutia	=	Aylostera
c) Chileorebutia	=	Neoporteria
d) Rebulobivia	}	= Digitorebutia
		= Cylindrorebutia
e) Hymenorebulobivia	=	Hymenorebutia
f) Chamaecereus	=	Chamaecereus

2. LOBIVIOIDEAE :

g) Aureilobivia	=	Echinopsis
h) Cinnabarinea	=	Lobivia
i) Andenea	=	Lobivia
j) Lobivia	=	Lobivia
k) Lobiviopsis	=	Echinopsis
l) Arequipa	=	Arequipa
m) Spinicalyrium	=	Acanthocalyrium

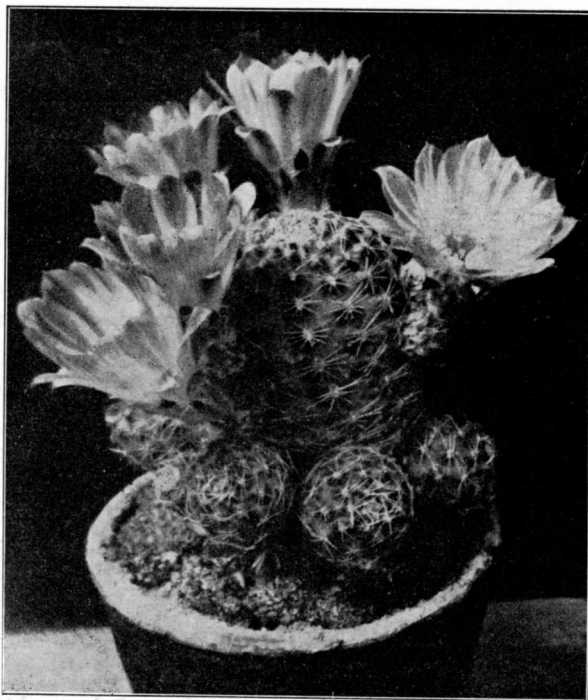
B. Nachtbloeiers.

n) Echinopsis	=	Echinopsis
o) Trichocereus	=	Trichocereus

In de indeling van Prof. F. Buxbaum, lid I.O.S., uitgave van H. Krainz „Die Kakteen” 1957, zien we onder het hoofdstuk „Trichocereidinae” de volgende namen

REBUTIA HAAGEI Fr. et Schelle

Clichéarchief „Succulenta”.

staan: Trichocereus, Acanthocalycium, Echinopsis, Arequipa en bij de onderverdeling „Rebutineae” de volgende: Lobivia, Sulcorebutia, Hymnobrebutia, Cylindrorebutia, Digitorebutia (synoniem met Pygmaeolobivia), Aylosteria en (Eu)Rebutia, Chamaecereus en Mila.

Wanneer we deze namen vergelijken, zien we dat er in beide indelingen veel overeenkomst zit, met dat verschil dat A. V. Frič de Lobivia's zelf nog onderverdeeld; de planten die wij nu bij elkaar rangschikken, had hij grotendeels ook. Frič noemt ook Chileorebutia, een plant die wij thans kennen als Neoporteria, maar deze was slechts voorlopig ondergebracht bij de Rebutia's. Later, na de studie van bloem, vrucht en zaden, is gebleken dat deze plant niet bij de Rebutia's thuis hoort.

Ik herhaal nogmaals, Frič leverde geen overhaast werk en dat hij andere namen en een andere rangschikking in zijn indeling gebruikte is van geen belang, het gaat er om dat hij dezelfde planten bedoelde, die wij ook nu nog bijeenbrengen. Kenschetsend is wel dat Frič reeds inzag dat Chamaecereus bij de Rebutia's thuis hoort.

Dat van het knappe werk van A. Frič niet veel meer bekend is, komt alleen doordat hij zijn publicaties in levende talen schreef en van Latijn niet veel wilde weten. Aldus was hij niet in overeenstemming met de algemene regel. Zijn koppigheid om zijn beschrijvingen niet in het Latijn te publiceren, heeft er toe bijgedragen dat men hem bijna vergeten is. En toch weer niet helemaal. Na de laatste oorlog begint men hem weer te herontdekken en meer en meer wordt er aandacht aan zijn werk geschonken. In een persoonlijke brief uit de jaren 1937-1938 schreef hij eens aan een Nederlandse vriend ongeveer de volgende bewoordingen :

„Stel U voor dat een ontdekkingsreiziger in Amerika een nieuwe en onbekende soort vlieg ontdekt. Hij beschrijft zijn vondst in het Latijn en noemt daarbij deze vlieg een „Leopardus nanus”, dat is dan geldig en juist, want het is in het L a t i j n, maar dan blijft die vlieg altijd een klein luipaard!! Daarom stel ik voor accoord te gaan beschrijvingen te publiceren in minstens vier levende talen en deze ook als geldig te beschouwen”.

Enkel om deze redenen schreef hij in levende talen, maar op dit standpunt stond hij vrijwel geheel alleen.

Nogmaals, om aan te tonen dat hij geen knoeiwerk leverde, maar degelijk verantwoord werk, volgt hier nog een uiting van A. V. Frič. Het is weer een kort uittreksel uit een vooroorlogs artikel, verschenen in Succulenta 1936, april, blz. 50.

„Er kwam een ware vloedgolf van nieuwe vormen naar Europa, zodat het niet te verwonderen is, dat op het gebied der Rebutianamen een chaos heerst. Met meer eerlijkheid en objectiviteit en met een weinig meer geduld zou het zo ver niet gekomen zijn, dat tegenwoordig zowel liefhebber als vakman ternauwernood een uitweg ziet. Naar onze mening zijn acht jaren een te kort tijdsbestek om al de nieuwe soorten grondig te kunnen bestuderen, maar daar velen er op aandrongen, willen we de voor ons vaststaande inzichten publiceren”.

Dit schreef Frič in 1936. Acht jaren zijn te weinig! Neem nu eens even uw Succulentanummer van juni 1957, op bladzijde 69. Onder de titel „Descriptiones cactacearum novarum” deelt de heer A. F. H. Buining mede dat C. Backeberg in zes maanden tijd meer dan 300 (driehonderd) planten beschrijft en nog wel allemaal met een Latijnse diagnose. Zou A. V. Frič nog leven — hij overleed in 1946 — dan zou deze zijn pen wel even scherp. Acht jaar vond Frič te weinig om zijn studie te publiceren, waarom is hij in die acht jaar geen Latijn gaan leren, inplaats van planten te bestuderen. Hij en zijn werk zouden niet in het vergeetboek zijn geraakt.

Met dit al zijn we nog niet verder dan de „Blauwe Lijst” en de eerste vermelding van Digitorebutia. Het was in 1936 dat A. V. Frič zijn Rebulobivia omdoopte in Digitorebutia, zonder Latijnse beschrijving. In 1938 werd er in Succulenta weer eens geschreven over Digitorebutia, alleen in de Nederlandse taal. De heer Buining verzorgde voor de eerste maal de Latijnse beschrijving en wel in 1940. Als typeplant werd *Digitorebutia haagei* genomen.

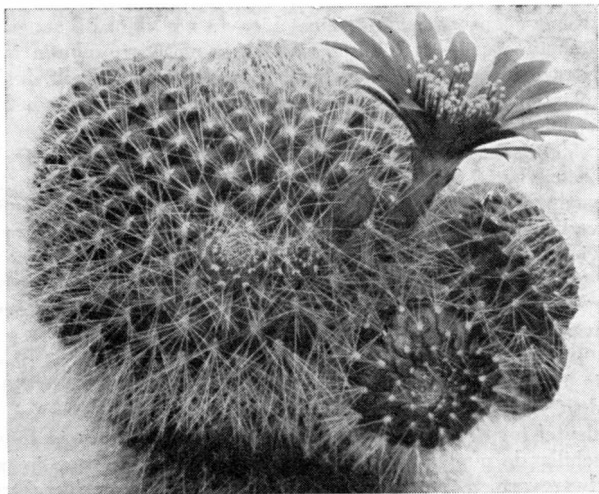
Thans gaan we even terug naar het systeem van C. Backeberg. In het systematisch overzicht, gepubliceerd in 1934 (Blätter für Kakteenforschung 1934 - 2) verdeelde hij het geslacht Lobivia in drie ondergeslachten. Te weten: 1) Eulobivia (Lobivia); 2) Pygmaelobivia; 3) Pseudo-echinopsis.

De geslachten Lobivia, Medioblobivia en Rebutia stonden toen naast elkaar. Pygmaelobivia was een ondergeslacht van Lobivia. A. V. Frič rekende deze planten bij de Rebutia's zelf en gaf ze de naam van Digitorebutia.

Van 1934 tot en met 1936 kunnen we spreken van de school van A. V. Frič en C. Backeberg, met dit verschil dat Backeberg wel Latijn schreef en Frič niet.

REBUTIA
WESSNERIANA Bew.

Clichéarchief „Succulenta”.

Heel het systeem van Frič en Kreuzinger werd later niet „au sérieux” genomen, maar toch ook niet geheel losgelaten, vooral het gedeelte der *Rebutia*'s niet. *Chilorebutia reichii*, die Frič slechts voorlopig bij de *Rebutia*'s rangschikte komt zelfs weer op de proppen! In de zaadaanbiedingen van Frau H. Winter werden als FR nummer aangeboden. *Chilorebutia reichii*, *napina*, *aërocarpa* en *esmeraldana*. De naam Frič komt weer op de voorgrond, maar in dit ene geval is het wel wat misleidend, alhoewel in de kleine tekst de vermelding staat dat *Chilorebutia* synoniem is met *Neochilenia* van Backeberg. Er komen elk jaar nieuwe liefhebbers bij en als deze nu weer planten gaan kweken als *Chilorebutia*, dan duurt het weer jaren eer zij weten dat ze *Neoperteria*'s kweken en geen *Rebutia*'s, want de aanduidingen in de zaadcatalogus ziet men allicht over het hoofd. Het zijn zulke kleinigheden die de chaos vergroten. Ook in de vooroorlogse jaren gaven zulke gevallen aanleiding tot verregaande verwarring. Om dit goed te illustreren wil ik nog een laatste maal een uittrekseltje geven van een vooroorlogs artikel van onze voorzitter, de heer A. F. H. Buining, Bedoeld artikel had als titel: *Rebutia* of *Lobivia*?

... „langzaam maar zeker komt de rechtgeaarde liefhebber onder de bekoring of de ban – hoe men het ook noemen wil – van de namenkwestie. En dan ziet men wonderlijke dingen.

De heer Backeberg zegt dat zijn *Pygmae-lobivia euanthema* identiek is aan de *Rebutia oculata* van Prof. Werdermann, terwijl no. 0109 *Setirebutia* (*Mediolobivia* Backbg) van de heer A. V. Fric gelijk is aan *Rebutia oculata*, en de heer Fric de *Lobivia euanthema* voorlopig rangschikt onder zijn groep *Digitorebutia* – vroeger *Rebulobivia* – waartoe ook de zeer bekende „Haagei” die de heer Backeberg weer brengt onder zijn groep *Pygmaeolobivia* als „neo-haageana”.

Hier delen dus drie op cactusgebied allen zeer bewaame personen, dezelfde plant op drie verschillende plaatsen in.

Het ligt niet op mijn weg op een dezer heren critiek uit te oefenen. Ik noem slechts feiten

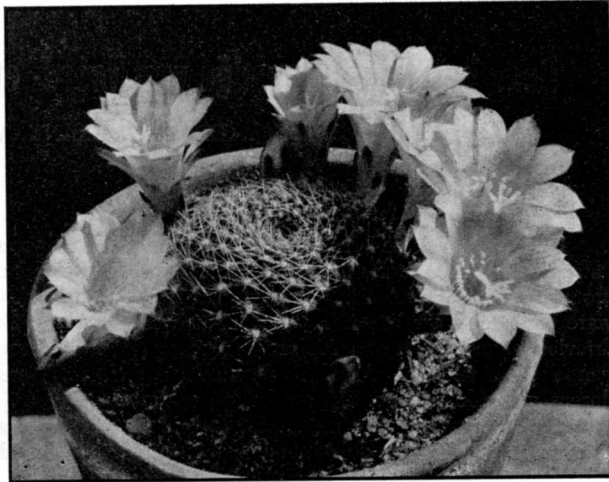
Tot zover dit uittrekseltje. Het spreekt voor zichzelf en dan nog wel boekdelen! Als zulke heren gaan schrijven en publiceren zonder elkaar te verstaan of te raadplegen, dan moet er wel een heel grote verwarring uit voortvloeien. Laat ons hopen dat de huidige leden van de I.O.S. hier een les aan hebben en elkaar verstaan en samenwerken, anders wordt het nog hopelozier.

Misleidend zijn ook de namen *Mediolobivia* en *Pygmaeolobivia*. *Mediolobivia* werd hiervoor reeds besproken. *Pygmaeolobivia* is om dezelfde reden verwarrend, immers het is een onderverdeling van de *Rebutia*'s en het idee *Lobivia* vinden we in de naam terug. *Pygmaeolobivia* doet te veel aan een dwerglobivia denken, al doet de habitus van de plant op het eerste gezicht hieraan wel denken, aangezien de plant veel dichter bij *Rebutia* staat dan bij *Lobivia*. De naam *Digitorebutia* is dus beter geschikt, laat ons zeggen in het dagelijks gebruik, omdat we hierin zelf duidelijker de verwantschap zien met *Rebutia*. Dit heeft Frič wel zeer goed ingezien toen hij zijn *Rebulobivia* omdoopte in *Digitorebutia*.

Bij Backeberg heette het *Pygmaeolobivia*; bij Frič *Digitorebutia*. Bij Backeberg heette het *Mediolobivia* bij Frič *Setirebutia*; ook voor *Aylosteria* had Frič een andere naam, namelijk *Echinorebutia*, *Setirebutia* en *Digitorebutia* spreken veel meer tot de verbeelding en duiden veel beter aan dat het hier gaat om *Rebutia*'s en niet om *Lobivia*'s. Van het systeem van Frič blijft niet veel meer over om redenen die hierboven werden uiteengezet. Van 1935 tot 1938 werd er door verschillende personen nog veel geschreven en gewreven, nu eens worden geslachten ondergeslachten, een andere maal was het weer precies andersom.

In 1938 beschrijft Frič *Cylindrorebutia einsteinii*. Deze plant beschreef hij reeds in 1931 als *Rebulobivia Einsteinii*. In *Succulenta* 1938, 20e jaargang - blz. 55, worden de *Cylindrorebutia*'s besproken in de onderverdeling van de „*Rebutiae*” en wel in de sleutel tot de geslachten. De *Cylindrorebutia*'s zijn in feite *Digitorebutia*'s die op verschillende punten afwijken en kunnen omvat worden in een goed gesloten geheel van dwergvormen, met okergele bloemen en halfdroge vruchten. In hun vaderland worden

REBUTIA MARSONERI
Clichéarchief „Succulenta”.

de *Cylindrorebutia*'s slechts enkele centimeters groot. Zij groeien tot op 5000 meter en zelfs op 5700 meter hoogte!

Rebutia's komen voor van 1000 tot op 1500 meter hoogte; *Mediobivia*'s en *Aylosteria*'s van 1500-2000 meter; *Digitorebutia*'s van 2000-5000 meter; *Cylindrorebutia*'s van 5000-5700 meter hoogte.

Zo zijn we dan eindelijk gekomen tot de vijf onderverdelingen welke de heer J. D. Donald besprak in *Succulenta* 1955, no. 6, blz. 84.

Er zijn nog wel andere planten die nauw verwant zijn aan de Rebutia's, maar dat is een heel andere zaak. Zo zien we o.a. in de indeling van Prof. Buxbaum, dat de *Lobivia* een Rebutia-achtige is, een *Aylosteria*, een Rebutia, een *Mediolobivia*, een *Digitorebutia* en een *Cylindrorebutia* zijn alle Rebutia's. *Lobivia*, *Chamaecereus*, *Sulcorebutia*, *Mila* en andere Rebutia-achtige. Wij noemen ook de naam *Sulcorebutia*. De *Sulcorebutia steinbachii*, een nog vrij zeldzame plant, wordt door verschillende auteurs echter niet tot de eigenlijke Rebutia's gerekend, alhoewel de plant vroeger door Backeberg beschreven werd als *Rebutia steinbachii*. Waar het met deze plant op zal uitdraaien zal de toekomst ons nog wel leren.

In de loop der jaren zijn er een massa — een goede twintig — namen geweest die duiden op een verwantschap met Rebutia, gaande van Rebutia, 1895, tot *Chinorebutia* en *Dichrorebutia*, 1950, beschreven door de Japanner Y. Ito. De heer J. D. Donald, Engeland, heeft van de Rebutia's een diepgaande studie gemaakt en met een ware monnikenvlijt alle mogelijke geschriften en publicaties bijeengebracht en geordend. Zonder zijn hulp zou ik van de Rebutia's ook niet veel meer weten dan dat het toch zulke dankbare plantjes zijn.

Met deze bijdrage heb ik getracht de thans geldende namen van onze Rebutia's in de loop der voorgaande decennia te volgen en tevens aangetoond dat deze kleine cactussen heel wat geschiedenis hebben gemaakt.

ERRATA :

1. *Succulenta* nr. 1, 1957, pag. 13, 2e alinea: Dit artikel werd geschreven begin 1955, toen ik nog geen proeven genomen had met de kunstmest Etisso. Derhalve staat er dan ook: „Liever niet, blijf met kunstmest zolang mogelijk weg van cactussen”, terwijl ik in het maartnummer 1957 aanraad Etisso te gebruiken. Natuurlijk sprak ik in de gegeven omstandigheden in het ene artikel het andere weer tegen.

2. *Succulenta* nr. 3, 1957, pag. 33, 3e alinea dient gelezen te worden als volgt: „Ten slotte rest ons nog de vraag hoe we de Rebutia's moeten overwinteren. Droog en koel is het devies. Koel, ja haast koud. Verleden winter had ik zelfs éénmaal -5 graden Celsius (vorst) en verschillende malen -3 graden Celsius.... en géén 13 graden C. zoals abusievelijk opgenomen werd.”
W. Goemaes.

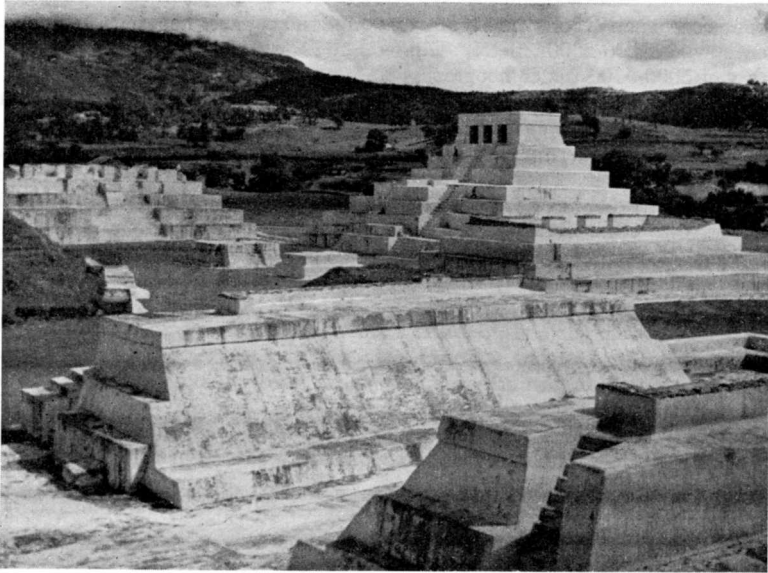
Door het Cactusparadijs van Noord- en Zuid-Amerika

door Dipl.-Ing. GERHART FRANK, Wenen

III

Bij het bezoek aan de door geheimzinnigheid omgeven Mayacultuurplaatsen van Palenque, Chichen Itzá en Uxmal vond ik het oerwoud in de omgeving geheel overgroeid met Tillandsia's, Bromelia's en Orchideeën; Rhipsalis en Epiphyllum hingen in ware cascaden naar beneden van de uitstekende takken, terwijl tegen de stammen de drievleugelige takken van *Hylocereus triangularis* als slangen omhoog kropen. In de tempelruïnes van Uxmal kon ik de mooie witbehaarde, met aanliggende korte zwarte dorens getooide *Selenicereus donkelaeri* verzamelen.

Op de terugweg van mijn eerste reis door Mexico reed ik met een jonge Amerikaan in zijn wagen op de oostelijke straatweg uit de hoofdstad in de richting van de

Tempel bij Zaculeu uit het oude Mayatijdperk gelegen tussen de bergen van Guatemala.

Cliché K.u.a.S. — foto: G. Frank

grensstad Laredo. Op deze route had ik een groot aantal planten verzameld, en wel, in de Sierra Pachuca verscheidene Echinofossulocactussen, bij Tula, dat eens het cultuurcentrum van het Toltekenrijk was, mooie planten van *Astrophytum myriostigma var. tulense*, alsook *Thelocactus tulensis*, verder naar het noorden *Thelocactus uncinatus*, *Ferocactus ingens* en *Feroc. latispinus*, enige mij onbekende Mammillaria's en mooie, dicht witwollige koppen van *Cephalocereus palmeri*. Ongelukkigerwijze maakten wij toen een zisprong naar Tampico, een smerige havenstad zonder enige bekooring, aan

de golf van Mexico. Bij de uitgang van de stad was een plantenbeschermingspatrouille geposteed, die het uitgaande voertuigverkeer controleerde, daar er namelijk ergens een plaatselijke plantenziekte was uitgebroken. IJverig stortten de knapen zich op mijn jammer genoeg geheel open in de kofferruimte liggende cactussen en verklaarden mij, dat zij, op grond van de ziektenverordening, alle planten, die uit Tampico kwamen, in beslag moesten nemen en vernietigen. Het hielp me niet veel, dat ik hun meerdere malen op dringende wijze vertelde, dat wij alleen Tampico maar doorgereden waren en dat de planten ver uit het zuiden kwamen. De beambten bleven onwrikbaar en eisten steeds beslister en energieker, dat wij alle planten eruit moesten halen en in de greppel langs de straat moesten deponeren. Om hun eis meer autoriteit te verlenen, riepen zij de bewapende politie erbij. De situatie was niet meer te redden en ik moest vol woede scheiden van al mijn met moeite verzamelde cactussen. Doch niet, zonder mij op de dienstijverige ontoegankelijke beambten te wreken. Woedend verklaarde ik, dat ik geen plant aan zou raken, en wanneer zij erop stonden, moesten zij zelf de wagen maar uitruimen. Scheldend gingen ze aan het werk en hadden zich spoedig zo aan de dorens gestoken, dat zij als wilden de vlucht namen en ons uitvloekten, terwijl wij met onze handen in de zakken er naast stonden en ze met leedvermaak uitlachten. Dat was zeker een redelijke wraak en geen liefhebber zal mij dit kwalijk nemen.

Drie kilometer lang loopt dit geweldige zig-zag-systeem der Inka vesting Sacsahuaman bij de bergtoppen van Cuzcos, Peru.

Cliché K.u.a.S. — foto: G. Frank

In het noorden van Mexico had ik toen nog naar mijn bijzondere voorkeur, de Ariocarpus, uitgezien. Dus sloegen wij bij Monterrey de korte route naar Saltillo in, waar op de vlakbij liggende Paso de Caneros *Ariocarpus furfuraceus* moet groeien. Mijn Amerikaanse kennis was over deze zijsprong niet bijzonder verheugd en weigerde in ieder geval aan een verzameluitstapje van een halve dag deel te nemen. Hij wilde mij alleen nog in dezelfde namiddag vlug van Saltillo naar de pas rijden en dan des avonds nog terug in de richting van de U.S.A. Daar ik van hem afhing, moest ik wel zonder meer toestemmen. De zon was al achter de kale bergen gezonken, toen wij de steenachtige pas bereikten. Drie kwartier had ik misschien nog de tijd, voor het geheel donker was. Echter de rotshellingen, waarop ik de Ariocarpussen vermoedde, waren een goede 3 km van de weg verwijderd. Ik haaste mij dus door het lage struikgewas, gedreven door de brandende wens, tenminste één *Ariocarpus furfuraceus* te

Meer dan 200 ton wegen de geweldige bouwstenen van de Inkavesting Sacshuaman, Peru.

K.u.a.S. — foto: G. Frank

vinden. Bijna overzag ik in mijn haast een drie vuisten grote prachtige groep van *Epithelantha micromeris*, waarvan de centrale kop een interessante kruisvormige cristaatvergroeiing vertoonde. Deze, evenals enige mooie *Echinomastus* (= *Neolloydia*, vert.), *beguinii* en vuistgrote *Echinofossulocactus multicosatus*, waarover ik bijna struikelde, verhuisden vanzelfsprekend in mijn verzameltas. Ademloos bereikte ik de rotsachtige wand en keek mijn ogen bijna uit het hoofd in de zich reeds inzettende schemering. Na een kwartier zoeken was het donker en zeer teleurgesteld moest ik het opgeven. Toen ik dan eindelijk door de duisternis bij de wagen was teruggekeerd, wachtte mijn kennis mij al vol ongeduld. Hij vermeldde zo terloops, dat hij zich de tijd gekort had met enige cactussen te verzamelen, die hij thuis in Detroit in zijn tuin wilde planten. Hij opende de kofferruimte en daar lagen ettelijke schijven *Opuntia*'s en *Cereus*, een paar *Echinomastussen* en ik vertrouwde mijn ogen niet, toen ik daartussen ook de getande kroon van een prachtige grote *Ariocarpus furfuraceus* opmerkte. Waar hij die gevonden had, vroeg ik erg opgewonden, terwijl ik de plant van alle kanten bekeek. „Hier aan de rand van de straat, 3 meter van de auto af”, antwoordde hij onverschillig. En ik was in mijn ijver blindelings op de rotsen afgestormd, zonder de steenachtige vlakke langs de straat ook maar één blik te verwaardigen! Of ik deze lelijke plant, die zeker wel geen cactus zou zijn, hebben wilde, vroeg mijn kennis mij. En of ik wilde!

Bij het transport naar Canada was de vlezige knol van de *Ariocarpus* echter beschadigd geworden en ze begon, jammer genoeg, snel te rotten. Ik deed een poging, de kop van deze, zeker zeer oude plant, met een snijvlak van 8 cm doorsnede op een even dikke en dus reeds verhoutte *Trichocereus pachanoi* te enten. Zeer tot mijn verrassing groeide ze vast en heeft zich in de laatste jaren prachtig ontwikkeld.

Toen wij de grens in Laredo bereikten, had ik opnieuw ongeveer 50 planten, sedert de razzia in Tampico, verzameld. Ik verpakte ze en kreeg met veel moeite van het plaatselijk kantoor van de agricultuur-instantie een vergunning los om ze per post naar Canada te zenden.

(Wordt vervolgd)

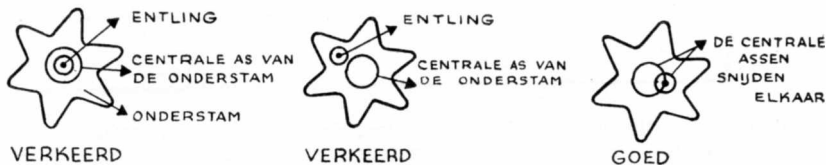
Vertaling: B. M. Schomper.

G. D. DUURSMA

Seizoenwerkzaamheden en...enten

Bij gunstig weer laten wij de ramen dag en nacht open staan. Vooral de dauw gedurende de nacht heeft een zeer gunstige invloed op de planten. Als paretjes hangen des morgens de glinsterende dauwdruppels aan dorens of haren. En als enige uren later de zonnewarmte de planten koesteren gaat, dan verdampen de dauwdruppeltjes, hetgeen weer tot gevolg heeft dat een van waterdamp verzadigd luchtlaagje de toppen van de planten omgeeft. Het is juist dat vochtig-warme luchtlaagje, dat op de natuurlijke groeiplaatsen van de vetplanten in de droge periode tegen de verzengende stralen der tropenzon beschermt. Door des nacht op onze planten de invloed der dauw te laten inwerken, trachten wij enigermate aan haar natuurlijke behoeften tegemoet te komen.

Over het algemeen staan onze vetplanten er thans goed voor. Na de voorjaarsverplanting zijn ze de nadelige gevolgen van de winter spoedig te boven gekomen. Toch zijn er in een collectie altijd enkele planten, welke, ondanks goede behandeling, een enigszins kwijnend bestaan lijden. Wat daarvan de oorzaak is, valt niet steeds met zekerheid te zeggen. Vaak zijn het de zwakke soorten, welke gedurende de wintermaanden wat te koud hebben gestaan, of iets te vochtig zijn gehouden. Dikwijls ook komt het, doordat de aarde in de pot te stijf is aangedrukt en zodoende niet doorlatend genoeg is, of doordat de waterafvoer, door verstopping van het gaatje op de bodem van de pot niet goed geregeld is, wat weer oorzaak is dat de aarde verzuurt en de fijne haarworteltjes sterven. In al deze gevallen is het gewenst de planten uit de pot te kloppen, en de oude aarde zo goed mogelijk te verwijderen. Zijn de wortels gaaf, dan is het voldoende de plant nieuwe aarde te geven. Blijken de wortels, door verzuring van de grond, ziek te zijn, dan snijden we alle aangetaste delen weg en geven we een kleinere pot, gevuld met lichte aarde. Soms ook blijken bij verwijdering der oude aarde de wortels met grauwe luis besmet te zijn. Zij zien er dan uit, alsof ze met blauwsel bepoederd zijn. In dit geval maken wij de wortels met een puntig houtje zo goed mogelijk schoon om ze daarna ten overvloede te reinigen onder de krachtige straal van de waterkraan, waardoor alle ongerechtigheden worden weggespoeld. Als de wortels goed

Het enten van zaailingen is vrij eenvoudig als men deze tekening goed bekijkt. Deze situatieschets geldt natuurlijk uitsluitend voor heel kleine zaailingetjes.

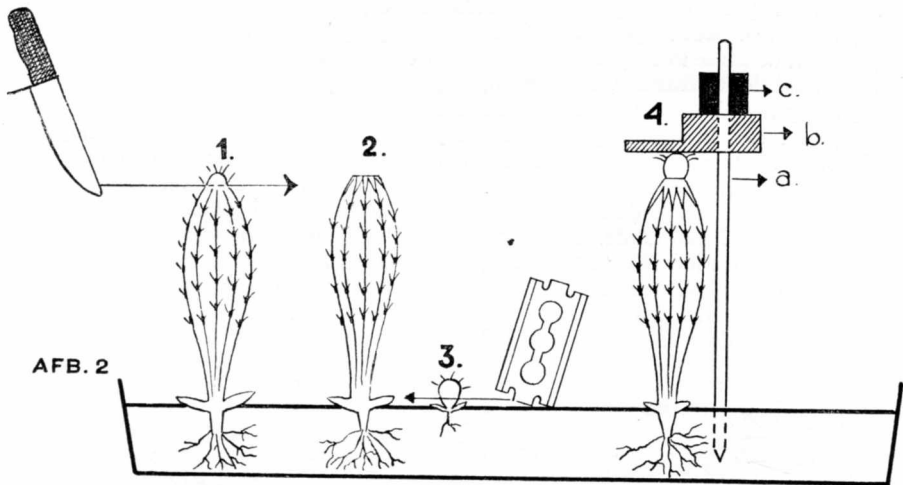
opgedroogd zijn, kan men de plant weer in een pot met een niet al te zwaar grondmengsel oppotten, waarbij wij niet mogen vergeten wat kalkpuin en vooral fijn houtskoolpoeder te voegen. Op deze wijze behandeld, zullen de meeste kwijnende planten spoedig de groei hervatten en in de loop van de zomer de schade nog wel inhalen.

Het spreekt wel haast vanzelf dat alle planten geregeld worden nagezien, of er zich ook ongedierte op of onder bevindt. Keldermotten en slakken worden weggevangen, groene luizen door krachtig spuiten verwijderd. In de regel is hiervoor zuiver water wel voldoende; helpt het niet, dan kan men de planten des avonds met een aftreksel van tabak en wat groene zeep bespuiten en ze de andere morgen met schoon water afspoelen. Natuurlijk wordt ook het onkruid uit potten en bakken verwijderd, zodra het zich vertoont.

Het enten van cactussen heeft echter alleen ten doel mooie, doch uit zich zelf zwakgroeiende soorten, op een sterk groeiende onderstam te plaatsen. Hieruit volgt dus direct al, dat het enten van allerlei cactussoorten, zoals sommige liefhebbers maar al te graag schijnen te doen, uit den boze is. Men beschouwe het enten als een noodzakelijk kwaad, dat alleen mag worden toegepast:

1. om mooie, doch tere soorten, welke uit zich zelf moeilijk bewortelen, in onze verzameling te kunnen kweken, bijv. de meeste *Parodia*'s, *Rebutia*'s, *Pilocereus*, cristaatvormen en vele andere;
2. om de bloeibaarheid te verhogen, zoals bijv. bij *Epiphyllums*;
3. kan als noodmaatregel het bovenstuk, als laatste overblijfsel van een zeldzame soort, ja zelfs een enkele tepel van een *Mammillaria*, door het op een onderstam te plaatsen, de soort behouden blijven.

Een onderstam moet aan hoge eisen voldoen. In de eerste plaats behoort zij een sterke soort te zijn, die goed groeit, terwijl zij de eigenschap moet bezitten, dat aan het afgesneden einde zich niet spoedig nieuwe scheuten vormen. Dit kan men echter voorkomen door van de onderstam de bovenste areolen schuin weg te snijden. Het

Het enten van zaailingen is een interessant werkje. Van eenjarige zaailingonderstammen wordt het topje afgesneden en de zaailing erop gezet. Het afgebeelde instrumentje, een stokje waarover een of ander voorwerp kan glijden, niet te zwaar natuurlijk — zaailingen zijn nogal teer — maken het enten zeer gemakkelijk.

vormen van scheuten vraagt bijzonder veel voedsel van de onderstam, hetgeen aan het geënte plantendeel niet ten goede kan komen, terwijl scheuten, welke aan het snijvlak ontstaan, groot gevaar opleveren, omdat daardoor de ent kan worden afgestoten.

Voor alle te enten cactussen gebruiken we natuurlijk niet eenzelfde onderstam. *Epiphyllums* en slangvormige *Cereussen* zoals *Aporocactus flagelliformis* ent men op *Peireiskia acculeata* of op *Harrisia jusbertii*; *Rhipsalissen* worden bij voorkeur geënt op *Cereus MacDonaldiae*, terwijl de bolvormige cactussen en cristaten het beste op *Trichocereus spachianus*, *Trichocereus macrogonus* of *Harrisia jusbertii* geënt kunnen worden.

Ook de manier van enten is niet voor alle cactussoorten dezelfde. Bij het enten van

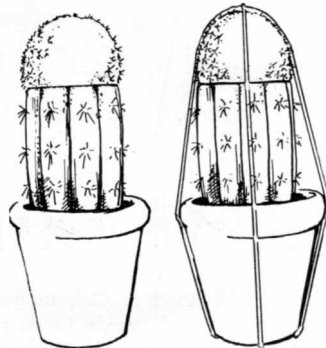

Nevenstaande afbeelding van *GYMNOCALYCIUM MIHANOVICHII* VAR. *FRIEDRICHII* laat zien hoe een plant geënt moet worden. De bovenste areolen van de onderstam zijn verwijderd en schuin afgesneden.

Clichéarchief „Succulenta”.

Epiphyllums op Peireskia gaat men als volgt te werk: een goed groeiend Peireskia-stammetje wordt op ongeveer 30 cm hoogte horizontaal „getopt”, waarna in het top-einde in het hart een insnijding gemaakt wordt. Daarna wordt een fris Epiphyllumlid genomen dat aan de beide vlakke zijden van de onderkant iets wordt afgesneden en direct in de vers gesneden spleet geschoven. Terwijl men met duim en wijsvinger van de ene hand de spleet zacht aandrukt en zo het Epiphyllumlid op haar plaats houdt, steekt men met de vrije hand een vooraf klaar gelegde Opuntiadoren dwars door het ineengeschoven stuk der beide plantendelen heen, waarna dit stuk goed met raffia of een katoenen draad omwoeld en vastgeknoopt wordt.

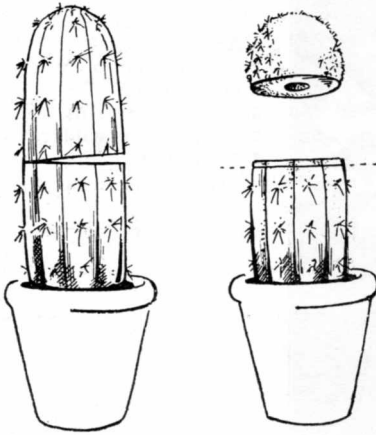
Wil men een bolvormige cactus enten, dan wordt de onderstam, bij voorkeur een goed bewortelde *Trich. spachianus*, op plm. 5 cm hoogte vlak gesneden. De bolcactus wordt eveneens zuiver vlak gesneden, waarna men deze onmiddellijk op het onderstammetje plaatst. Beide snijvlakken moeten goed op elkaar passen, zodat men er voor moet zorgen, dat beide plantendelen zuiver vlak gesneden worden. Daarna worden een paar elastiekjes kruisgewijs onder de bodem van de pot gelegd — met een oude vijl een kerfje aan de onderkant van de pot maken om het wegspringen van de elastiekjes te voorkomen — en de plant daarna op een beschaduwde plaats zetten.

Het enten van cristaatvormen vraagt de nodige aandacht en voorzichtigheid. Eerst wordt de onderstam op een hoogte van plm. 20–25 cm vlak afgesneden. Daarna nemen we een mooi stukje van een cristaat, dat als ent dienst zal doen en snijdt dit aan de onderzijde schuin weg — daardoor wordt het draagvlak van de ent groter en later als

de cristaat goed groeit, behoeft men geen vrees te hebben, dat de cristaat de zijden van de entstam indrukt — bovendien kan de cristaat naar alle kanten verder groeien.

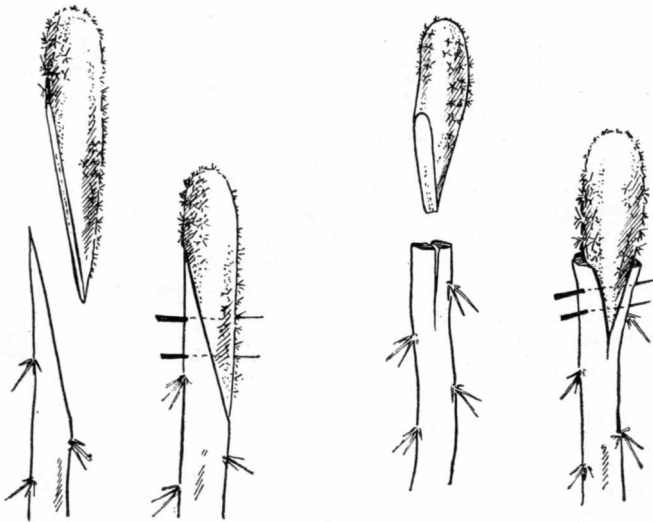
Voor alle entingen geldt, dat men steeds een vlijmscherp en zo dun mogelijk mes moet gebruiken, dat goed schoon is, een schoenmakersmes bijvoorbeeld is heel praktisch. Zandkorreltjes en waterdruppels mogen beslist niet op de snijwonden komen, daar dan het enten beslist mislukt. Ook mogen de voor het enten te gebruiken planten niet ziek of door droogte ingeschrompeld zijn. Hoe gezonder en sappiger de snijvlakken, des te beter gelukt het enten.

Als onderstam gebruiken we derhalve geen oude, min of meer houtige planten, doch bij voorkeur goed bewortelde stekken van een vorig jaar. Het topeinde kan opnieuw gestekt worden en, als het groot genoeg is, een volgend jaar dienst doen als onderstam. Moet men als noodmaatregel het overschot van een zeldzame plant enten, om toch maar in de soort te blijven, dan snijden we alle aangetaste delen weg.

Het is beter een klein doch volkomen gaaf stukje te enten dan een groter stuk, dat niet kerngezond is, daar dit toch tot rotting overgaat. Wie er een flinke verzameling op na houdt, dient dus steeds enige planten klaar te hebben staan, welke voor onderstam gebruikt kunnen worden.

Na het enten worden de geënte planten de eerste acht dagen in een beschaduwde

gesloten bak houden. Ook mag men ze in die tijd beslist niet gieten of besproeien, alleen kan men de aarde in de pot iets vochtig houden. Als de enting gelukt is, dan is dit na een week wel zichtbaar. De elastiekjes kunnen voorzichtig worden weggenomen. Geleidelijk worden de planten weer aan het volle zonlicht gewend en, evenals de overige cactussen, regelmatig van water voorzien. Als de verbinding tussen de beide plantendelen niet al te goed vergroeid is, zorgte men er voor dat zich geen vocht tussen de insnijdingen kan komen. Des nachts en bij regenachtig weer worden pas geënte planten steeds onder glas gehouden.

**import
export**

Cactussen en andere Succulenten

telefoon 332556
postrekening 172446

F. Jansen Leyweg 24
's-Gravenhage

Nieuws uit de Afdelingen

AMERSFOORT

De maandelijkse bijeenkomst zal worden gehouden op maandag 11 mei des avonds half acht ten huize van de heer F. J. Meijer, Goudsbloemstr. 23, Amersfoort. Onderwerp: enten en bezichtiging kas.

F. J. MEIJER, secretaris.

ARNHEM EN OMSTREKEN

Op donderdag 21 mei a.s. hopen we onze maandelijkse kringbijeenkomst te houden ten huize van de secretaris Bronbeeklaan 55 te Arnhem. Aanvang 20.00 uur. Onze voorzitter is voornemens om een causerie te houden over „Mammillaria's". Verder zullen we U mededelingen doen over enkele te ondernemen excursies.

J. SCHUT.

GOOI- EN EEMLAND

Op donderdag 14 mei houdt de heer C. Backeberg in „Ons Gebouw", Havenstraat 139 te Hilversum een lezing getiteld: „de wondere schoonheid van het tropisch plantenrijk". Deze lezing gaat o.a. over orchideeën, bromelia's en cactussen. Hierbij worden kleurendia's vertoond, waaronder macro-dia's.

Toegangskarten zijn aan de zaal verkrijgbaar. Entree f 0,75. Aanvang te 20.00 uur.

Op zaterdag 23 mei te 14.00 uur is er een bijeenkomst ten huize van onze voorzitter, de heer H. Rubingh, van Straelenlaan 25, Soestdijk, waar we de kas en de bloeiende planten kunnen bezichtigen.

B. WALET, Secretaris.

HAARLEM EN OMSTREKEN.

De eerstvolgende vergadering zal gehouden worden op donderdag 14 mei a.s. in het Ned. Herv. Jeugdhuis, Schoterweg 83, Haarlem. Noteer deze datum!

M. J. v. DOESBURG, secret.

INZENDING KOPIJ

Om een meer regelmatige verschijning van Succulenta te verzekeren — de eerste volle week van de maand — moet de kopij beslist vóór de 20ste van deze maand in het bezit zijn van de redactie.

Ruil- en verkoopaanbiedingen

TE KOOP GEVRAAGD, Lithops, enz. in elke hoeveelheid. Firma K. MANTEL en Zn., Aalsmeer, Grote Poellaan 31, tel. K 2977—4932.

WIE kan mij helpen aan stekken van Phyllocactushybriden wit, rose, oranje, rood, violet en/of Phyllocactus anguliger en Ph. oxypetalis. Brieven aan H. F. BUURSINK, Goudenregenstraat 54, Almelo.

AANGEBODEN: laagspanningstransformatoren voor grondverwarming, te koop of in ruil voor cactussen. Bij interesse op te geven hoe groot het te verwarmen oppervlak is, van zaaitest, kistje of tablet. Brieven aan P. C. MULDER, Van Angerenstraat 2, Soesterberg.

TE KOOP of in ruil gevraagd: Haworthia's, Gasteria's, Aloe's, Agaven en andere vetplanten. Ruillijsten zenden aan D. SMIT, Gijsbrecht van Aemstelstraat 237, Haarlem-Noord.

GRATIS aangeboden: wegens verhuizing, een aantal vrij grote en enkele zelfs zeer grote cactussen, merendeels Opuntia's en Cereus. Liefhebbers kunnen zich in verbinding stellen met Dr. Korn-dörffer in Heesch, N. Br.

D. BOUWMAN

**Binnenl. Groothandel
Export**

**Grote sortering Cactussen
en prima Vetplanten**

DIJKWEG 56a — HONSELERSDIJK — TELEFOON K. 1740—5168

Flinke sortering

Import - Export

Cactussen en andere Vetplanten

bij **W. J. van Kempen**

Driehuizerweg 327, Brakkestein, Nijmegen, Tel. 23377, Giro 547230

BEGROTING 1959

Saldo 1 januari 1959	f 1892,66	Drukkosten Succ. nov.-dec. 1958	f 918,75
Contributies 1000 x f 6.50	f 6500,—	Verzendkosten Succulenta	f 26,51
Verkoop oude jaargangen	f 100,—	Onkosten 2e secretaresse 1958	f 29,13
Advertenties	f 200,—	Onkosten bibliotheek 1958	f 82,79
		Adm.kosten Succ. 4e kwart. '58	f 80,74
		Drukkosten Succ. jan.-okt. 1959	f 4500,—
		Verzendkosten idem	f 225,—
		Verenigingsdrukwerk	f 150,—
		Onkosten bibliotheek	f 250,—
		Onkosten redactie	f 300,—
		Onk. secretaresse (1e en 2e)	f 300,—
		Onkosten penningmeester	f 25,—
		Verschuldigd recht	f 45,—
		Vergaderkosten	f 100,—
		Onvoorzienne uitgaven	f 200,—
		Saldo	f 1459,74
	f 8692,66		f 8692,66

Bestuursmededelingen.

VERENIGINGS-INSIGNE

Het verenigings-insigne van Succulenta wordt toegezonden na ontvangst van f 1.00 per postwissel of storting op postrekening no. 551220 ten name van Mevr. J. Grullemans van Berghem, Hereweg 19, Lisse.

Verzoeken op het stortingsstrookje te vermelden of men een steekspeld, reversknop of broche ontvangen wil.

Programma Grasheuvel

op 9 en 10 mei 1959 te Amersfoort.

Het programma luidt als volgt:

ZATERDAG 9 MEI:

16.00 uur: Aankomst, kennismaking en inlevering planten voor de keuring.

16.30—18.00 uur: Ruilbeurs.

18.30—19.30 uur: Gezamenlijke broodmaaltijd.

20.00 uur: Lezing met kleurendia's door de heer C. Backeberg over: „het succulentenparadijs van tropisch Amerika”.

23.00 uur: Sluiting.

ZONDAG 10 MEI

8.30 uur: Ontbijt.

10.00 uur: Inleiding door de heer Curt

Backeberg over: „de systematiek der Zuid-Amerikaanse cactussen”.

11.00 uur: Koffie en daarna discussie.

13.00 uur: Maaltijd.

14.00 uur: Discussiemiddag waar alle mogelijke vragen ter sprake gebracht kunnen worden en uitslag van de plantenkeuring.

16.00 uur: Sluiting.

Er hebben zich reeds 35 deelnemers aangemeld en een groot aantal van de vaste bezoekers ontbreken nog. Geeft U zich per omgaande op, zodat u niet teleurgesteld wordt. Wacht niet tot de laatste dagen. Deelnemersprijs à f 7.50 kan op de Grasheuvel betaald worden. Lakens en slopen meebrengen plus drie van uw mooiste planten voor de keuring. U kunt er een zeer mooi wandbord mee winnen. Willen de afdelingen die een lezing van de heer Backeberg organiseerden, zorgen voor een projectiedoek van minstens 2,50 meter breed en een projector van 250—300 Watt?

De jeugdherberg de Grasheuvel is van af het station te bereiken door de Bergstraat tot voorbij de watertoren, die men links van de weg ziet, dan tot het eerstvolgende laantje linksom naar het gebouw de Grasheuvel.

Aanmeldingen te richten aan de heer H. RUBINGH, van Straelenlaan 25, Soestdijk.

H. RUBINGH